

Никое не искаше да слуша. Емнаха се: едно на-самъ — друго нататъкъ, разпиляха никога да се не видятъ вече. Сами-саминки останаха старитѣ птички, спогледаха се, налете ги и тѣхъ да хвъркнатъ подирѣ имъ. Укуми се едната надъ гнѣздото, другата подскочи на върха и тъкмо да разпери крила, погледна: отъ срѣщния синоръ ѝ кима пакъ старата тинтява, прѣдъ нея се ухлебилъ кукурякътъ — ей и теменужкитѣ. . . . Прималѣ имъ на сърца, спомниха и двѣтѣ птички, що радости и грижи сж дѣлили съ тѣзи пѣстри цвѣтя и не имъ хвана сила да отминатъ глогътъ съ старото си гнѣздо. . . .

Петко Тодоровъ.

Кръпки.

Качилъ се Васко на крушата и си скжсалъ дрехата. Мама заши скжсаното, като залѣпи кръпка, и му каза :

— Немирниците всѣкога съ кръпки ходятъ.

Вечеръта дойде дѣдо. Той бѣ съ очила.

Видѣ го Васко и извика:

— Мамо, мамо! . . . И дѣдо е немиренъ, на очитѣ му има кръпки.

